

ΦΕΣΤΙΒΑΛ ἑλληνικῆς ὀπερέττας ὠργανώθηκε στὸ θέατρο «Περόκε» ἀπὸ νοσταλγούς τῆς παλιᾶς αὐτῆς δόξας τοῦ θεάτρου, μ' ἐπικεφαλῆς τὸν Κώστα Μανιατάκη καὶ μὲ πρῶτο ἔργο στὴ σειρά τοῦ ὀπερεττικού φεστιβάλ τὸς «Ἀπάχνηδες τῶν Ἀθηνῶν», σὲ κείμενο Γιάννη Πρινῆ καὶ μουσικὴ Ν. Χατζηποποτόλου μὲ σκηνοθεσίαν Κ. Μανιατάκη, διεύθυνση ὀρχήστρας Τούλας Κόλλα, χορογραφίες Ἑρρ. Γαλάνη καὶ σκηνικὰ Στ. Δόξα.

ΉΤΑΝ στὴν ἀκμὴ τῆς ἑλληνικῆς ὀπερέτας ὅταν οἱ «Ἀπάχνηδες τῶν Ἀθηνῶν», πρωτανέθηκαν στὴ σκηνὴ τοῦ θεάτρου «Ἀλάμπρα» τὸ 1921. Πενήντα χρόνια πέρασαν ἀπὸ τότε καὶ τὸ κενὸ τῆς μ' ὅλους τοὺς νεωτερισμοὺς τῶν «κρικοῦ» δὲν ἔχει ἀναπληρωθῇ. Ἔπρεπε κι' αὐτὴ θύμῃ τοῦ Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Κι' ὅμως λίγα χρόνια πρὶν, ὕστερα ἀπὸ πολλὰς συσκέψεις στὴν «Ἑταιρίαν Θεατρ. Συγγραφῶν», εἶχε ἀποφασισθῇ ἡ μεγαλύτερη προώθησις τῆς μὲ ἐνταξὴ συνθετῶν συγγραφῶν καὶ πρωταγωνιστῶν ἀντικειμένου ἐπικίδου καί, σὺν πρῶτῳ δείγματι, ἀποφασίστηκε τὸ 1934 ὁ ἐορτασμός τῆς 25ετηρίδος τῆς ἑλληνικῆς ὀπερέτας μ' ἓνα καινούργιο ἔργο πᾶνω σὲ ἀνανεωμένες βάσεις. Ἡ ἐντολὴ γιὰ τὴν συγγραφή τοῦ κειμένου εἶχε ἀνατεθῇ στὴ μένα μὲ συνεργασίαν τοῦ Σιλβίου καὶ μουσικῇ δεκά συνθετῶν (Ἀσπεριδῶν — Βιτάλης — Καρακάσης — Σκελλεμάρδης — Κωνσταντίνους — Λαυράκης — Ριτσιάρδης — Κομνηνός — Σπάθης — Χαϊρόπουλος). Ἔτσι ἀνεδούστηκε ὁ τραγουδιστὴς τοῦ καλίνου κι' ἡ παρουσία τῶσαν γνωστῶν ὀνομάτων στὴ σύνθεσιν τοῦ συνετέλεσε σὲ μιὰ πραγματικὰ ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία, μὲ μακριὰ σειρά παραστάσεων ποὺ ἀναμνησθῆναι τὸ ἐνδιαφέρον τόσο τῶν θεατρικῶν παραγόντων ὅσο καὶ τοῦ κοινοῦ γιὰ τὰ ἔργα τῆς ὀπερέτας ποὺ μεταπολεμικὰ δὲν τ' ἀκούμε παρα μόνον σὲ σπάνιες κατ' ἐπιλογὴν ἐπαναλήψεις ἀπὸ τὴν «Λυρικὴ Σκηνή» χωρὶς καὶ νὰ

ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ «ΠΕΡΟΚΕ»

Οἱ «Ἀπάχνηδες τῶν Ἀθηνῶν»

τολμᾷ κανένας νὰ γράψῃ καὶ νὰ συνθέσῃ μιὰ καινούργια ὀπερέτα γιὰ εἰδικὰ καθεστὴμένο θῆσος. Νὰ πούμε ὅτι ξεπεράστηκε ἀπὸ πῶς σύγχρονες ἀπαιτήσεις, δὲν θὰ ἦταν σωστὸ. Ἀποδείξει τὸ ἐνδιαφέρον ποὺ ἐξακολουθοῦν νὰ δημιουργοῦν οἱ παλιεὶς ὀπερέτες στὶς ραδιοφωνικὰς ἀναμεταδόσεις τοὺς ἢ στὶς ἐπαναλήψεις τῆς Λυρικῆς Σκηνῆς, καὶ τὰ παλιὰ τραγούδια τοὺς ποὺ τὰ τραγουδοῦ καὶ τὰ ξερεῖ κι' ἡ καινούργια γενιὰ ποὺ δὲν γνώρισε αὐτὸ τὸ θέατρο. Μᾶλλον κάποια δυσκολία παρουσιάζει γιὰ τὴν χρειάζεσθαι φωνὴς ἀληθινῆς κι' ὅχι κασετοτραγουδιστρῆς ηλεκτρονικῆς.

Γι' αὐτὸ εἶναι ἀξιόλογον καὶ μὲ χαρακτηριστὴρ ἰδεολογικῆς προσπάθειας ἡ συγκρότησις τοῦ ὀπερεττικοῦ θῆσους τοῦ «Περόκε» ποὺ ὡς τόσο — ἐλλείψει υἱλικῆς ἀσφαλείας — ἐμφανίζεται δειλὰ — δειλὰ σὺν ἓνα φεστιβάλ περαστικὸ κι' ὅχι σὺν ἓνα μόνιμῳ θῆσος γιὰ καινούργιες ὀπερέτες. Ἡ ἐντύπωσις ποὺ προκαλεῖ ἡ παράστασις εἶναι καπνὸς ἰδιότητων. Τὸ θεάτρο νεμῶτο καθεδράδου. Ἀπὸ «νεολαία»; Ὁχι. Μᾶλλον ἀπὸ «γερολαία». Ἀπὸ κοινὸ ποὺ ἔρχεται μαζί μὲ τὸ θέαμα νὰ ζωντανεύῃ τὶς ἀνμνήσεις του, τὴν παλιά καὶ νοσταλγικὴ ἐποχὴ. Κι' ἀκούει κανεὶς στὸ διάλειμμα περιέργως συνομιλίας τῶν θεατῶν. «Θυμᾶσαι Γιῶργο ἐκεῖνο τὸ θράδυ ποὺ εἴχαμε παίει μὲ τὴν Ὀλγα καὶ τὴ κορίτσια στοὺς "Ἀπάχνηδες";».

Καὶ σκέφτεσαι πῶς ἡ Ὀλγα καὶ τὰ κορίτσια θὰ πρέπει τὸ λιγώτερον νὰ κλείσαν τὰ ἐξήντα. Αὐτὴ ἦταν περὶπου κι' ἡ ἡλικία μιᾶς κυρίας ποὺ καθόταν δίπλα μου καὶ διακριτικὰ σιγοτραγουδοῦσε τ' ἀξέχαστα, ἀπὸ παλιούς καὶ νέους, ρεφραὶν τοῦ ἔργου. Ἦταν κι' αὐτὸ μέσα στὰ ἰδιότυπα τῆς παράστασης. Ν' ἀκούς δλόνυρα ἀπὸ τοὺς θεατῆς μιὰ ψιθυριστὴ κορυφία νὰ συνοδεύῃ τοὺς τραγουδιστὰς τῆς σκηνῆς στὸ «Σὺν ὄνειρο μαγευτικὸ», «Μόνον γιὰ σένα νὰ ζῶω ποθῶ». «Ρεταίνα μου ρεταίνα μου μαζί σου θὰ πεθάνω». «Μὰ τί μὲ κόρη σὺν τὸ φεγγάρι» κλπ. Καὶ τὸ ἀκόμα πῶς περιέργου ἦταν νὰ βλέπῃ κανεὶς πῶς τὸ πέσιμον τῆς αὐλαίας, θεατῆς μὲ δακρυσμένα μάτια. Κι' ἄς ἦταν τὸ ἔργο εὐθύμιο.

Ἀνεξάρτητα ὅμως ἀπὸ τὶς συναισθηματικὰς ἀναπολήσεις, ἡ ἐκτέλεσις τοῦ ἔργου γίνεται μὲ πολλὴ προσοχὴ καὶ μὲ διολεγμένες φωνὲς στοὺς πρώτους ρόλους ὅπως τῆς Βάλια Βαλκάνη, Σπυριδούκη στὸ ρόλῳ τῆς Τίτικας, τῆς Φώλας Καζαντζιάν στὸ ρόλῳ τῆς Βέροας καὶ τοῦ Γιάννη Ρούσσου στὸ ρόλῳ τοῦ πρίγκιπα. Ἐφαίετα ἐπίσης ἀνταποκρίνονται ὁ Κώστας Μανιατάκης (Παραλῆς), ἡ Ρίτα Τσάκρια (Ἀρετούσα) καὶ ὁ Στ. Χριστοφίδης (μπαρμπανδρός), Μ. Πελλῆς (ὑποφῆσις υνπῆστρας) κλπ. Πολὺ καλὸ ἐπίσης τὸ μπαλλέτο μ' ἐπικεφαλῆς τὴν Εἰρήνη καὶ τὸν Ἑρρίκο Γαλάνη ποὺ εἶναι καὶ ὁ χορογράφος ὅλου τοῦ ἔργου, καὶ τὸς καὶ τὸ ἐκτακτὸ χορευτικὸ σόλο τοῦ Ράλλη Ράλλη. Γενικά μιὰ καλὴ παράστασις καὶ ἓνα ἐνδιαφέρον ἐξαιρετικόν ἔργο «Ἀπάχνηδες» ἔστω κι' ἂν ἔλλειπαν ὁ Νέξερ καὶ ὁ Κυριακάς ποὺ ἐδημιούργησαν κι' ἀποθανάτισαν τὸν Καροῦμιν καὶ τὸν Κασκαλῆτισσο, μὲ τὸν Πρινῆ στὸ ρόλο τοῦ Παραλῆ. Ἀστία ἐπίσης ἡ ὀρχήστρα μὲ τὴν διεύθυνση τῆς μεστρίνας Τούλας Κόλλα καὶ καλὰ χαρακτηρισμένα καὶ μ' αὐθηγητικὴ ἀπόδοσις τὰ σκηνικὰ τοῦ Στ. Δόξα.